

det ærede Medlem saar strax mellem 9,000 og 10,000. Nu venter jeg, at naar Andre siger 10,000, saa vil det ærede Medlem sige, at det bliver godt 10,000, næste Gang maaske 12,000 o. s. v. Dette er en Maade at lømme Amtstuefuldmægtigene paa, som jeg ikke tror er tilfredsstillende for dem. Altsaa, naar den eneste reelle Indvending, det ærede Medlem har kunnet gjøre mod Lovforslaget, simpelthen bestaar deri, at Lønnen efter hans Mening er for høi, og at Distriktsfordelingen ikke er rigtig, saa vil jeg sige at, hvis dette er den eneste Indvending, man har, — (Berg: Ja, hvis det er den eneste.) Ja, det er jo Realitetsindvendinger, vi her tale om, — hvad var saa simplere end at gjøre denne Indvending ganske fredeligt og roligt og se at faae dette Punkt rettet i Udvalget; det kan jo gøres ved at stille Ændringsforslag. Men efter at det ærede Medlem havde fremført disse, om jeg maa tillade mig at sige det, temmelig ubetydelige Indvendinger, slutter han saaledes, at det er i højeste Grad beklageligt, at dette Lovforslag er kommet frem, han raader til at tage det tilbage og ser den allerførste Fare for det Hele i Lovforslaget. Det kan altsaa ikke være paa Grund af disse Indvendinger, at det ærede Medlem er mod Lovforslaget, der maa være noget Andet ved det, som gjør ham saa overordentlig betænkelig ved dets Fremkomst; men hvad er det da? Jeg har bestræbt mig meget for at finde det i det ærede Medlems Foredrag, men jeg har ikke kunnet opdage nogen tydelig og klar Antydning deraf. Det ærede Medlem siger: Derved at dette Lovforslag overhovedet er fremkommet — det er dette, han er imod — kommer man ind paa en Reform. Nu tror jeg nok, at naar vi ville tale om store Reforme, saa er denne Reform ikke meget høire end den, det ærede Medlem selv for et Par Maaneder siden stemte for, da vi vedtoge en Udvidelse af Underofficersskolen ved Spøærnet; det kommer omtrent ud paa det Samme. Naar vi skulle regne det saa nøie med Reforme, kunne vi ogsaa sige, at det ærede Medlem har været med dertil, medens det ærede Medlem for Præsts Amt 6te Valgkreds (Bojsen) udtrykkelig var imod dem. Det ærede Medlem fra Veile Amt 2den Valgkreds ser imidlertid i dette Lovforslag en Opgivelse af Folkethingets Stilling ifjor; det ærede Medlem siger: Ligesom vi nu have opgivet dette Punkt paa Finantsloven 1877—78, saaledes ville vi ogsaa opgive det paa Finantsloven for 1878—79. Dertil vil jeg svare, at vi i Grunden slet ikke have opgivet dette Punkt paa Finantsloven for 1877—78 af den simple Grund, at der ikke er nogen Finantslov for dette Aar. Man kan ikke opgive et Punkt paa en Lov, der ikke eksisterer. Der eksisterer midlertidige Love for 1877—78, men jeg tror ikke, at det ærede Medlem vil paastaar, at man paa midlertidige Love

optager Stridspunkter, og for saa vidt tror jeg, at det ærede Medlem maa finde sig dert, efter som de midlertidige Love have udviklet sig; det ærede Medlem kan i saa Henseende ikke være i Tvivl. Hvor skulde altsaa dette Punkt være opgivet? Naar det ærede Medlem siger, at dette Punkt skulde være opgivet paa Finantsloven for næste Aar, efterat der nu er kommet et Forslag om det, maa han altsaa selvstændig have glemt, hvorledes Stillingen var ifjor. Da Rigsdagssamlingen ifjor begyndte, forelaa der et Forslag om Bibeholdelsen af Kronborg Amtstue, og saa længe dette Lovforslag ikke var afgjort, var det ikke rørt ved dette Punkt paa Finantsloven. Dette er Noget, som det ærede Medlem veed, og han vil ogsaa erindre, at det først var, efterat dette Lovforslags Stjæbne var afgjort, at der blev rørt ved dette Spørgsmaal paa Finantsloven, fordi det selvfølgelig var uden Interesse at komme ind paa saa ligegyldige og smaa Spørgsmaal paa Finantsloven, naar de maaske i det Hele vilde falde bort, paa Grund af, at en endelig Ordning fandt Sted ved Lov. Stillingen i Aar er altsaa den samme, som den var ifjor; lige saa lidt som man ifjor kunde sige, at der var rørt ved dette Punkt paa Finantsloven, lige saa lidt kan man sige det i Aar. Derfor maa jeg tilstaa, at, naar jeg skal forklare mig det ærede Medlems Modstand mod dette Lovforslag og den store Sorg eller Misfor nøielse, der er hos det ærede Medlem over, at dette Lovforslag overhovedet er kommet frem, saa kan jeg kun gjøre det paa to Maader: enten maa det være paa Grund af den særlige Kjærlighed, som det ærede Medlem ganske personlig har faaet til dette Forslag paa Finantsloven, eller ogsaa maa det være, fordi det ærede Medlem i og for sig betragter det som en Ulykke, at der kunde blive vedtaget en i og for sig ret god Lov — det ærede Medlem har jo i alt Fald ikke kunnet bevise, at den var væsentlig slet — der i det Væsentlige skyldesgjorde de Fordringer, der her ere stillede fra Thingets Side, men som havde den ulykkelige Birkning, at der gik et Konfliktpunkt ud af Finantsloven. Der er nemlig meget stor Forskjel paa, om man opgiver et Punkt, eller om der som en Følge af Ting, der ikke staa i direkte Forbindelse dermed, indtræder en Situation, hvor der ingen Leilighed bliver til at komme ind derpaa, og det er denne sidste Situation, der her ligger for. Derjom denne Lov vedtages, saa bliver der ingen Leilighed til at røre ved dette Punkt, saa falder Konflikten bort af sig selv; saa bliver der ingen Leilighed til ny Uenighed med det andet Thing; men hvis derimod denne Lov ikke havde været, saa havde der været en saadan Leilighed. Naar jeg altsaa nu skal fortolke eller oversætte paa Dansk den Maade, hvorpaa det ærede Medlem har betegnet hele vor Stilling her, med Ordet: „Opgivelse“, saa vil jeg sige det ærede Medlem, at jeg ikke forstaa